

Кина Къдрева

Приказка за вълшебната
петуния

на Ема

В заливчето на Ахтопол, в пясъка до самото море, цъфна петуния. Тя беше синьовиолетова, с беличко в дъното на чашката и приличаше на всички петунии на света. И никой не знаеше, че е вълшебна! – Дори и децата, които идваха да се къпят в морето!

Те не знаеха, че петунията е вълшебна, защото денем цветето се плашеше от виковете им, свиваше се в пясъка и си затваряше цветчето. Но когато привечер се спуснеше здрач, когато децата си отиваха и морският бряг опустееше, петунията разтваряше широко-широко синьовиолетовата си фунийка и се превръщаше в истинско малко грамофонче.

Точно тогава от морето изпълзяваше розовото мустакаато раче Кривчо. То нищо не разбираше нито от цветя, нито от грамофони.

– Виж ти! Виж ти! – цъкаше Кривчо с уста и започваше да обикаля около петунията. – Какво ли е това? И за какво ли служи? – чудеше се той. – Сигурно е шапка, само че обърната наопаки!... На мене шапка не ми трябва! Ще си я сложа на главата, а току-виж че вятърът я духнал, и после върви я гони!...

И Кривчо изоставяше петунията и важно, важно тръгваше към бръснарницата на Ахтопол, за да си подстригва мустаците.

– Глупчо! – провикваше се подире му жабката Жоржета, която, щом слънцето се скриеше, идваше при морето да си събира охлювчета за герданче. – Това не е шапка, а фуния за наливане на разни работи! – викаше тя след рачето. – Ах, каква смешна фуния! Сигурно са я изхвърлили, защото е пробита и ръждясала!

А фунийката на петунията съвсем не беше смешна! Тя беше толкова красива и нежна, че когато привечер сините пеперудки се връщаха от следобедна разходка, винаги се спираха над нея, трепкаха с крилца и не искаха да си отиват.

– Ще спим тука! – казваха те на своите възпитателни, големите кафяви пеперуди. – Ще се свием под фунийката на петунията, ще затворим крилца и ще спим!

Да знаете само колко време трябваше да ги подканват възпитателните им и да им обясняват, че не могат да ги оставят да спят край морето, защото ще изстинат.

– А представете си, че някоя вълна подскочи и ви намокри крилцата! – прибавяха те. – Тогава вече никога няма да можете да летите.

Едва при тия думи пеперудките си тръгваха, но все поглеждаха назад, докато синьовиолетовата фунийка на петунията се скриеше от очите им.

Те, разбира се, мислеха, че петунията си е най-обикновена. Ако

знаеха, че е вълшебна и че вечер се превръща в истинско малко грамофонче, не биха си отишли за нищо на света!

Но петунията не им се издаваше. Тя беше много срамежлива и се боеше да не би хубавите сини пеперудки да ѝ се присмоят, че моделът на грамофончето ѝ е малко старовремски.

Затова петунията свиреше само късно през нощта, когато никой не можеше да я види.

Тя свиреше съвсем тихичко, но толкова хубаво, че морето притихваше, и щурчетата, които живееха в сухите треви край дюните, се умълчаваха заслушани в песента.

– Чувате ли? Чувате ли? – разнасяше се шепот из морето и тозчас на брега дотичваха с фенерчета скаридите.

А рибките пристигаха на цели класове!

Най-малките рибчици, дето са още в детската градина, се настаняваха най-най-отпред на съвсем плиткото. След тях, на малко по-дълбоко, заставаха първолачетата, след тях – тия от втори клас и така, докато най-отзад се нареждаха големите добри делфини.

Вие се досещате, че всекиму се искаше да чува по-добре песните на грамофончето-петуния, затова рибките се бутаха една друга и се събираха толкова нагъсто в тъмните води на залива, че цялото море започваше да свети. Те слушаха много внимателно и след всяка песен започваха да плясат с перките си, сякаш се намираха на истински концерт.

– Още! – викаха рибките.

– Още! – викаха делфините.

– Още! Още! Още! – подскачаха от нетърпение с фенерчетата си скаридите.

И петунията веднага си нагласяше грамофончето на друга песен, и свиреше, и свиреше, и свиреше, и песничките ѝ ставаха все по-весели, толкова весели, че рибките не издържаха: те се изправяха на опашките си и започваха да танцуват!

Да знаете само колко рибките обичат да танцуват!

Те танцуваха леко и красиво: плъзгаха се една край друга, издигаха се към повърхността на морето, после изведнаж се спускаха към дълбокото, провираха се плавно между водораслите в такт с песента, завъртяваха се устремно в кръг и се стрелваха нагоре.

А когато вълшебната петуния засвиреше тракийска ръченица, тогава рибките направо полудяваха! Те пляскаха с опашки и се премятаха над вълните, пляскаха и подскачаха, и пак се премятаха, и пак подскачаха, и пак се премятаха, и пак, и пак, и пак... Морето закипяваше, а

рибките играеха и това продължаваше всяка нощ през цялото голямо лято.

Но ето че една вечер, когато розовото мустакато раче Кривчо тръгна към бръснарницата на Ахтопол да си подстригва дългите мустаци, не видя петунията. То се спря на брега, огледа се и много се зачуди.

И жабката Жоржета, която пристигна след него, за да си събира охлювчета за герданче, не видя петунията и също се зачуди.

И пеперудките не я видяха и им стана много мъчно.

А рибките чакаха, чакаха и когато никоой не засвири, се събраха в залива и дълго се вираха в тъмния пясъчен бряг. После си отидоха натъжени и всяка си мислеше за това, какво ли се е случило с вълшебната петуния, която така хубаво умееше да свири.

Те не знаеха, че беше дошла есента и петунията бе увехнала.

От нея на брега остана само една мъничка-мъничка кутийка, пълна с мънички-мънички семена.

Вие се досещате, че тия семена бяха вълшебни, защото бяха семена на вълшебната петуния.

Но и те не останаха дълго на пясъка при морето.

Един ден вятърът ги грабна и ги разпиля по целия свят.

Къде паднаха семенцата – не знам!

Но ако през пролетта в сандъчето за цветя, поставено на вашия балкон или пък на прозореца, поникне и разцъфти петуния, грижете се за нея. Всяка сутрин, преди да отидете на училище, я поливайте с вода, а вечер, когато легнете да спите, оставяйте прозореца широко отворен и не забравяйте да се ослушвате...

КРАЙ

© Кина Къдрева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9206>]